

Arrest

nr. 135 019 van 12 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MAJD TEYMOURI en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Shturi in Behsud, provincie Nangarhar. U bent een pashtun van etnische origine. U diende een eerste asielaanvraag in op 16 februari 2010. Het CGVS nam hieromtrent op 18 april 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geen geloof gehecht aan uw vrees voor rekrutering door de taliban en u werd geacht over een hervestigingsalternatief te beschikken in Kabul gezien het verblijf van uw moeder daar. U diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de eerder genomen beslissing bevestigde op 15 september 2011. Op 16 november 2011 werd vervolgens het door u ingediende cassatieberoep bij de Raad van State verworpen. U diende een tweede asielaanvraag in op 22 februari

2012 waarbij u verklaarde dat u onmogelijk kan terugkeren naar Kabul. U bleef bij de eerder door u aangehaalde problemen met de taliban en verklaarde dat uw moeder, die voorheen in deze stad verbleef, was teruggekeerd naar Behsud, en uiteindelijk werd opgenomen in het Sehat Ama ziekenhuis in Jalalabad wegens psychische problemen. Het CGVS nam betreffende uw tweede asielaanvraag op 20 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U bracht namelijk geen elementen aan die de initiële appreciatie van het CGVS aangaande uw problemen met de taliban konden wijzigen en er werd geen geloof gehecht aan de terugkeer van uw moeder naar de provincie Nangarhar. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Op 25 januari 2013 diende u een derde asielaanvraag in. U diende ter staving van uw asielaanvraag een document in ter bewijs van de ziekenhuisopname en het overlijden van uw moeder. U diende eveneens een brief in ter bevestiging van uw problemen in Afghanistan. Uw derde asielaanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 8 januari 2014 diende u uw vierde asielaanvraag in. U verklaart dat de taliban nog steeds op zoek is naar u. U zegt eveneens dat de veiligheidssituatie in Afghanistan enorm slecht is en dat u niet kunt terugkeren. Bovendien zou u niet over een netwerk beschikken in Afghanistan. Uw moeder en vader zouden zijn gestorven en u heeft geen broers of zussen. Met andere familieleden zou u evenmin contact hebben omdat zij bang zijn omwille van u in de problemen met de taliban te komen. U heeft enkel nog contact met een vriend, Najib, en een landbouwersgezin dat uw gronden in Behsud bewerkt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. U slaagt er namelijk niet in uw actuele vrees ten opzichte van Afghanistan geloofwaardig te maken.

In het kader van uw vierde asielaanvraag blijft u bij de eerder door u aangehaalde problemen met de taliban en voegt u hieraan toe dat de taliban nog steeds naar u op zoek zijn omdat zij u ervan verdenken informatie te hebben doorgespeeld aan de autoriteiten over hun schuilplaatsen die geleid heeft tot de arrestatie van een aantal van hun leden (CGVS, p. 10). Dit laatste vloeit volledig voort uit de eerder door u uiteengezette vluchtmotieven met betrekking tot de problemen die u had met de taliban. Ter zake dient benadrukt te worden dat deze vluchtmotieven reeds ongeloofwaardig werden bevonden in het kader van uw vorige asielaanvragen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de taliban op te heffen.

Wat betreft de brief die u in het kader van uw derde asielaanvraag neerlegde, waarin de politie en de lokale autoriteiten uw problemen met de taliban bevestigen, dient te worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te weerleggen. Bovendien kan de inhoud van het door u neergelegde document niet in overeenstemming worden gebracht met uw verklaringen ter zake, wat de bewijswaarde van het document nog verder onderuithaalt. Meer bepaald staat in het document te lezen dat u met de hulp van de veiligheidsdiensten uit de handen van de taliban werd gered (zie vertaling document 2; verklaring DVZ dd. 25/01/2013, nr. 15). U verklaarde daarentegen dat de taliban jullie naar huis lieten gaan om er de toestemming van jullie ouders te vragen en dat de politie pas na jullie terugkeer te weten kwam dat jullie meegenomen werden en vervolgens wilde achterhalen door wie en in welke omstandigheden dit gebeurde. U was toen echter al met uw moeder vertrokken (CGVS d.d. 4/11/2010, p. 17-19). De door u neergelegde brief is derhalve niet in staat de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de taliban te herstellen, wel integendeel.

U beroept zich sinds uw tweede asielaanvraag ook op het feit dat u niet over een netwerk zou beschikken in Kabul. Uw moeder, waarvan u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde dat zij in Kabul woonde (CGVS d.d. 4/11/2010, p. 8), zou zijn weggejaagd door de familie waarbij ze verbleef in Kabul, omdat ze bang waren ook door de taliban vervolgd te worden omwille van uw problemen. Ze zou teruggekeerd zijn naar Jalalabad, waar ze aanvankelijk bij een zakenpartner van uw vader onderdak vond en later in het openbaar ziekenhuis werd opgenomen (CGVS d.d. 27/3/2012 p. 3-4 en CGVS, p. 4). Dat uw moeder genooddaakt was terug te keren naar de regio Jalalabad omdat uw familie haar de rug toekeerde ten gevolge van uw problemen met de taliban werd echter reeds in het kader van uw tweede asielaanvraag in twijfel getrokken gelet op het ongeloofwaardig karakter van uw beweerde problemen met de taliban. Tijdens uw derde en vierde asielaanvraag verklaart u dat uw moeder

overleden is in het ziekenhuis waar ze werd opgenomen. U legt daartoe een attest van het ziekenhuis neer. Vooreerst dient te worden gesteld dat u over de ziekte en de dood van uw moeder weinig verheldering kan bieden. Zo weet u niet precies aan welke ziekte zij leed. U kunt enkel zeggen dat ze psychische problemen had. U weet dat ze moest worden geopereerd maar u weet niet precies waaraan. U kunt enkel stellen dat zij ongeveer een jaar geleden stierf (CGVS, p. 5). Een precieze datum heeft u niet (CGVS, p. 5 en 12). U was naar eigen zeggen nochtans in contact met haar dokter (CGVS, p. 5) en bovendien staat de precieze datum van haar beweerde overlijden vermeld in het document dat u in het kader van uw derde asielaanvraag indiende. Volgens dit document zou uw moeder overigens niet één maar bijna twee jaar geleden overleden zijn, op 22 augustus 2012 (zie vertaling document 1; verklaring DVZ dd. 25/01/2013, nr. 15). Betreffende dit document dient bovendien te worden gesteld dat u bijzonder weinig weet te vertellen over wat erin staat geschreven. U zegt dat het handschrift moeilijk leesbaar was maar dat u aanneemt dat het over de ziekte en het overlijden van uw moeder gaat (CGVS, p. 12). Dergelijk gebrek aan interesse en aan informatie over de ziekte en de dood van uw moeder strekt tot verwondering, te meer omdat u verklaart enige zoon te zijn geweest en nog in contact te zijn met verschillende mensen in de buurt van Jalalabad - waaronder de persoon die u het bewuste document opstuurde - en met haar behandelende arts (CGVS, p. 5 en 6-7). Dat u aldus niet meer weet over het lot van uw moeder ondergraaft, mede in combinatie met de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat allerhande Afghaanse documenten veelvuldig vervalst en/of via corruptie verkregen kunnen worden, de authenticiteit van het door u neergelegde ziekenhuisattest en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ziekenhuisopname en het overlijden van uw moeder in Jalalabad.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat aan de vermeende vlucht van uw moeder uit Kabul, en haar ziekteverloop in Jalalabad weinig geloof kan worden gehecht.

Bovendien werd uw moeder in Kabul opgevangen door familieleden die haar onderdak boden en uiteindelijk ook een huis voor haar vonden (CGVS, d.d. 4/11/2010, p.8-10; CGVS, d.d. 7/7/2014, p.3). Dat deze familieleden jullie de rug zouden toegekeerd hebben ten gevolge van uw beweerde problemen met de taliban is zoals reeds vermeld niet geloofwaardig. Verder blijkt ook uit uw verklaringen dat u nog 10 jerib aan grond bezit in Afghanistan die bewerkt wordt door twee landbouwers, Omar en zijn zoon Zalmai, die voor u werken. U volgt dit op vanuit België (CGVS, p. 7). Men mag dan ook verwachten dat u het beheer van deze gronden evenzeer vanuit Kabul kan regelen, en bijgevolg in de mogelijkheid verkeert er een zekere (bijkomende) bron van inkomsten uit te halen. U spreekt tot slot de beide landstalen, Dari en Pasjtoens, alsook een beetje Engels en Nederlands (CGVS, p.11).

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt, waar u over een familiaal netwerk beschikt.

Bijgevolg dient nog de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten;

en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tot slot dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 16 juni 1953, van artikel 1 (2) van het protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van

bestuurshandelingen" en van het zorgvuldigheids- en gelijkheidsbeginsel. Ook haalt verzoeker rechtsmisbruik aan. Verzoeker geeft inhoudelijk kritiek op de motieven van de bestreden beslissing;

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een uittreksel uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van 2013 toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.6. De eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 15 april 2011 afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas en meer bepaald zijn vrees voor rekrutering door de taliban en zijn vrees voor de Afghaanse overheid. Ook werd geoordeeld dat verzoeker over een vestigingsalternatief in Kabul beschikt en dat er uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier bleek dat er op dat ogenblik voor burgers in geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet was. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 66 658 van 15 september 2011.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn huidige asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag (stuk 4, gehoorverslag, p. 9), waarvan echter

geoordeeld werd dat deze ongeloofwaardig zijn. Verzoeker stelt thans dat dezelfde mensen hem nog steeds zoeken en dat de veiligheidssituatie in Afghanistan enorm slecht is, dat hij niet kan terugkeren en dat hij niet over een netwerk beschikt in Afghanistan (stuk 4, gehoorverslag, p. 9, stuk 15, verklaring, vraag 18).

Wat betreft de brief die verzoeker reeds in het kader van zijn derde asielaanvraag neerlegde, waarin de politie en de lokale autoriteiten zijn problemen met de taliban bevestigen, dient te worden vastgesteld dat uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te weerleggen. Bovendien kan de inhoud van het door verzoeker neergelegde document niet in overeenstemming worden gebracht met zijn verklaringen ter zake, wat de bewijswaarde van het document nog verder onderuithaalt. Meer bepaald staat in het document te lezen dat verzoeker met de hulp van de veiligheidsdiensten uit de handen van de taliban werd gered (derde asielaanvraag, verklaring DVZ van 25 januari 2013, vraag 15). Verzoeker verklaarde daarentegen dat de taliban hem naar huis liet gaan om er de toestemming van zijn ouders te vragen en dat de politie pas na hij terugkeerde te weten kwam dat hij meegenomen werden en vervolgens wilde achterhalen door wie en in welke omstandigheden dit gebeurde. Verzoeker verklaarde dat hij toen al met zijn moeder vertrokken was (eerste asielaanvraag, stuk 5, gehoorverslag, p. 17-19). De door verzoeker neergelegde brief is derhalve niet in staat de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met de taliban te herstellen.

Verzoeker beroept zich sinds zijn tweede asielaanvraag ook op het feit dat hij niet over een netwerk zou beschikken in Kabul. Verzoekers moeder, waarvan verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat zij in Kabul woonde (eerste asielaanvraag, stuk 5, gehoorverslag, p. 8), zou zijn weggejaagd door de familie waarbij ze verbleef in Kabul, omdat ze bang waren ook door de taliban vervolgd te worden omwille van verzoekers problemen. Ze zou teruggekeerd zijn naar Jalalabad, waar ze aanvankelijk bij een zakenpartner van verzoekers vader onderdak vond en later in het openbaar ziekenhuis werd opgenomen (tweede asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag, p. 3-4; huidige asielaanvraag stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Het gegeven dat verzoekers moeder genoodzaakt was terug te keren naar de regio Jalalabad omdat de familie haar de rug toekeerde ten gevolge van verzoekers problemen met de taliban werd echter reeds in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag in twijfel getrokken gelet op het ongeloofwaardig karakter van verzoekers beweerde problemen met de taliban. Tijdens verzoekers derde en vierde asielaanvraag verklaart hij dat zijn moeder overleden is in het ziekenhuis waar ze werd opgenomen. Verzoeker legt daartoe een attest van het ziekenhuis neer. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker over de ziekte en de dood van zijn moeder weinig verheldering kan bieden. Zo weet verzoeker niet precies aan welke ziekte zij leed. Verzoeker kon enkel zeggen dat ze psychische problemen had. Verzoeker weet dat ze moest worden geopereerd maar hij weet niet precies waaraan en kan enkel stellen dat zij ongeveer een jaar geleden stierf (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Een precieze datum heeft hij echter niet (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 12), niettegenstaande verzoeker naar eigen zeggen nochtans in contact stond met haar dokter (stuk 4, gehoorverslag, p. 5) en de precieze datum van haar beweerde overlijden vermeld staat in het document dat hij in het kader van zijn derde asielaanvraag indiende (stuk 13, documenten, vertaling). Volgens dit document zou verzoekers moeder niet één maar bijna twee jaar geleden overleden zijn, op 22 augustus 2012. Betreffende dit document dient bovendien te worden gesteld dat verzoeker bijzonder weinig weet te vertellen over wat erin staat geschreven. Verzoeker stelt dat het handschrift moeilijk leesbaar was maar dat hij aanneemt dat het over de ziekte en het overlijden van zijn moeder gaat (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Dergelijk gebrek aan interesse en aan informatie over de ziekte en de dood van zijn moeder is niet aannemelijk, te meer omdat hij verklaart enige zoon te zijn geweest en nog in contact te zijn met verschillende mensen - waaronder de persoon die hem het bewuste document opstuurde en met haar behandelende arts (stuk 4, gehoorverslag, p. 5-7). De vaststelling dat verzoeker niet meer weet over het lot van zijn moeder ondergraaft, mede in combinatie met de informatie aanwezig in het administratief dossier en waaruit blijkt dat allerhande Afghaanse documenten veelvuldig vervalst en/of via corruptie verkregen kunnen worden, de authenticiteit van het door hem neergelegde ziekenhuisattest ondermijnt en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ziekenhuisopname en het overlijden van zijn moeder in Jalalabad. Het argument dat hij geen dokter is en dat zelfs als de arts van zijn moeder meer informatie had meegedeeld hij dit niet had kunnen begrijpen en onthouden en dat er verschillende ziekten zijn die zenuwsystemen kunnen aantasten die niet allemaal gekend zijn door dokters doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat uit de aan het verzoekschrift toegevoegde UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van 2013 blijkt dat mannen met een jonge leeftijd een reëel risico lopen om gedwongen te worden om deel te nemen aan de oorlog in Afghanistan, stelt de Raad vast dat een verwijzing naar informatie van algemene aard niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.8. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Zoals reeds uiteengezet kan er aan de vermeende vlucht van verzoekers moeder uit Kabul en haar verblijf in Jalalabad en ziekte geen geloof worden gehecht.

Bovendien werd verzoekers moeder in Kabul opgevangen door familieleden die haar onderdak boden en uiteindelijk ook een huis voor haar vonden (eerste asielaanvraag, stuk 5, gehoorverslag, p. 8-10; huidige asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag, p. 3). Verzoeker verklaarde tevens dat hij nog 10 jerib aan grond bezit in Afghanistan die bewerkt wordt door twee landbouwers, O. en zijn zoon Z., die voor hem werken en dat hij dit opvolgt vanuit België (huidige asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag, p. 7), waardoor kan worden aangenomen dat verzoeker het beheer van deze gronden evenzeer vanuit Kabul kan regelen, en bijgevolg in de mogelijkheid verkeert er een zekere bron van inkomsten uit te halen. Verzoeker spreekt overigens Dari en Pashtou, alsook een beetje Engels en Nederlands (huidige asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag, p.11).

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, ook al heeft verzoeker nooit verklaard dat hij over een vestigingsalternatief in Kabul zou beschikken.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Kabul - Stad" van 30 april 2014) en aan de aanvullende nota (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Kabul - Stad" van 26 september 2014), blijkt dat het totaal aantal incidenten in Kabul in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerst kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen high profile doelwitten. Ook de UNHCR stelt in de *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013 dat de AGE's high profile attacks blijven uitvoeren in Kabul. Hiermee worden aanslagen bedoeld die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een

internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit hebben. Het betreft vaak zogenaamde 'complexe' aanslagen, die doelbewust en gecoördineerd zijn, uitgevoerd worden door meer dan één strijder en waarbij een zelfmoordaanslag wordt gepleegd in combinatie met minstens één andere aanvalstechniek. Het Amerikaanse ministerie van Defensie noemt Kabul in een rapport uit juli 2013 één van de minst gewelddadige plaatsen in Afghanistan, waar sommige van de beste ANSF-eenheden de veiligheid voorzien. Gerenommeerde analisten komen tot dezelfde vaststelling dat Kabul stevig in handen is van de regering. Deze 'complexe' aanslagen worden meestal sterk gemediatiseerd en eerder dan het verkrijgen van controle over de stad is de opzet ervan de weerslag bij de publieke opinie. De bedoeling van deze aanslagen is de perceptie creëren van een onstabiele en kwetsbare stad. De frequentie en de daadwerkelijke impact van dergelijke aanslagen staat niet in verhouding met de media-aandacht die zij opeisen. Betreffende de periode van augustus 2013 tot april 2014 valt aan te stippen dat alle aanslagen hetzij een high profile als doelwit hadden, hetzij leger of politie. Afghaanse burger die om het leven komen zijn meestal omstaanders. Opvallend zijn de aanvallen op civiele doelwitten waar bij uitstek westerlingen vertoeven. Met uitzondering van één aanslag op een sjitisch centrum kan geen van de AGE-acties tussen september 2013 en april 2014 gecatalogeerd worden als een specifieke aanslag op een louter civiel Afghaans doelwit. De Taliban had aangekondigd de Afghaanse presidentsverkiezingen met geweld te zullen verstoren. In maart werden verschillende aanslagen gepleegd in Kabul. Het is echter opvallend dat sinds begin april het geweld wat geluwd lijkt. Op de dag van de eerste ronde van de presidentsverkiezingen, 5 april 2014, werden geen zware gewelddaden gepleegd in het land. Ook in Kabul bleef alles relatief rustig in de maanden na de eerste verkiezingsronde. In de aanloop van de tweede verkiezingsronde werd een zware aanslag gepleegd op het campagnekonvooi van kandidaat Abdullah. Ondanks deze aanslag en de verplichte verlofdagen voor scholen, universiteiten en sommige overheidsdiensten, bleef de bevolking van Kabul, in aanloop naar de verkiezingen, maar ook op verkiezingsdag zelf, in grote getale de straat op gaan. Op de dag van de tweede verkiezingsronde, 14 juni 2014, waren er enkele ontploffingen bij het openen van de stembureaus in de ochtend, maar zonder veel erg. In de maanden juli en augustus 2014 veranderde het relatief rustige patroon drastisch. De hele zomer lang werd Kabul opgeschrikt door aanslagen. Deze voor Kabul erg gewelddadige zomer staat in schril contrast met de zomers van 2012 en 2013, waarbij er amper aanslagen waren in de zomermaanden. Opvallend zijn het groot aantal aanslagen met zogenaamde 'magnetic IED's' en de herhaalde aanvallen op de luchthaven. 'Magnetic IED's' zijn zelfgemaakte springtuigen die door middel van magneten op voertuigen van veelal de ANSF worden geplaatst en van op afstand tot ontploffen kunnen worden gebracht. De Raad stelt vast dat uit de in de informatie die aan de aanvullende nota werd toegevoegd opgesomde incidenten blijkt dat ook de incidenten in deze periode gericht zijn tegen high profile doelwitten, zoals politie, leger en (het militaire gedeelte van) de luchthaven van Kabul. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Na een uitgebreide analyse van de tweewekelijkse ANSO berichten bleken deze operaties hoofdzakelijk arrestaties van vermeende opstandelingen, wapen- en explosievondsten. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Ook in 2014 kwamen de ANSF herhaaldelijk in het nieuws wanneer zij een aanslag verijdelden. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal ontvoeringen van rijke Afghanen bereikte een 'alarmerend niveau'. In mei 2014 waarschuwde de minister van Binnenlandse Zaken voor een herschikking aan de top van de politie als er geen resultaten werden geboekt in de strijd tegen de misdaad. Hij verklaarde voor het parlement dat in sommige wijken van Kabul het aantal overvallen op wagens sterk gestegen was. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, in de context van aanslagen op voertuigen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie kan ondergraven. Het argument dat er voor Afghanen afkomstig uit de provincie Nangarhar geen enkele twijfel bestaat dat subsidiaire bescherming moet worden toegekend is gelet op wat voorafgaat niet relevant.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF